Challenges in Translation

Dr. A.Savitri,
Assistant Professor, (c)
University College of Engineering, Narasaraopet.

Translation has been practiced for a long time. But it was in 1950's, it came to be accepted as a profession. With the founding of the International Federation of Translators, the full potential of translation began to be realized. It has been considered the branch of literary study and an off shoot of comparative literature. It is connected as a complicated business and needs, an analytical study and practice.

If one trace back to the history of translation, it can be divided into four basic periods. The first period is extended from the statements of Cicero and Horace, the second period covers up to the publication of Larbaud's saus invocation De Saint Je Rome in 1946, the third starts with the publication of the papers of Machine translation in 1940's and the fourth period is considered as a revision of hermeneutic almost Metaphysical inquiries into translation.

The present paper discusses about the various general & specific problems in translation that come while translating from Telugu to English.

Introduction

Translation has been practiced for a long time. But it was in the 1950's that it came to be accepted as a profession. With the founding of the International Federation of Translators, the full potential of translation began to be realized. Emphasis shifted from literary to nonliterary translation and from the translation of books to that of articles, papers, reports and documents. In the early days, when the concept of translation newly introduced, it was considered as an act of violence. The original text was taken as a scared act as it needs to create something new and translation was accepted as the second hand product that depended on already existing work. Moreover, the western metaphysics concentrated on the point of individual creator/author and considered translator as a parasite and translation exercises as an encroachment by 'the other'. One cannot deny the fact that translation is also a creative act. The scope, range, quantity and significance of translation are now increasingly felt. As an independent discipline, it has proved to be a bridge between different peoples, and as a unifying medium, it has made literature written in diverse languages accessible. The value of translation in practical matters like diplomatic and commercial relations can hardly be neglected today.

Significance of Translation:

Translation is an extension of creative exercise in the same sense as critical act is extension of creative exercise characterized by almost the same process. ***Translator is a creative reader – critic and not a failed writer or a disappointed author.*** He reads, observes, analyzes, adopts, absorbs and finally creates a new text that is indispensable, readable and understandable for those who have no access to literature in an alien language system. Translation fulfills the demands of two masters - the author of the original text and the translator. The task of translating is a

demanding task as it needs to do continuous quest for new and appropriate phrases that suits the original text. It is very helpful to those who are interested in various other alien language system & literature but cannot learn due to the lack of time. Hence translation is the potent vehicle to those who do not have direct access to literature and knowledge in an alien language system. It is a sort of multilingual situation.

1. ***Translation is a preserver of ancient literary and cultural heritage***: Along with serving a sort of bridge in a multilingual situation translation helps in preserving ancient literary and cultural heritage. Great Epics Ramayana & Mahabharata, Ithihasas and many other valuable books that were in indigenous languages can be preserved and rescued by translating them into other modern languages. Sanskrit and Prakrit were the ancient languages. In the present scenario, less number of people knows such ancient languages. The books that were preserved in those languages are valuable and immeasurable. The entire world should understand the greatness of such books. The only means of taking such books & culture is translation.

2. ***Translation is a communication of message: -*** Translation is not merely an imitation of text in another linguistic system but communication of message to his prospective target readers whose culture and language differ from the culture as used in original message and so hinders direct communication of message between the received message and its recipient. Translation involves translation of a culture, as J.B. Casagrande has put it. "In effect, one does not translate languages, one translates CULTURE (. . .) That it is possible to translate one language into another at all attests to the Universalities in culture, to common vicissitudes of human life, and to the life capabilities of men throughout the earth as well as to the inherent nature of language and the character of the communication process itself: and a cynic might add, to the arrogance of the translation." (338)

Translation, thus, to become a cross cultural event and the translator has to formulate his strategies to translate source culture into target culture.

3. *Development and importance of Translations in colonial countries* :-

Karlmarx has said somewhere that the thief, the translator and the seller were necessary for nineteenth century European colonial enterprise and all the three categories were volunteers from among the people undergoing colonization. This harsh but undeniable charge will become a little more palatable to us when we reflect that one of the more positive aspects of the colonial situation was the beginning of intercultural relationships between diverse peoples which the twentieth century has learned to value. As David Kopf has explained, "The Page commercial needs of British Agency House, the legal needs of British courts, the educational and linguistic needs of the college of fort William each in its own way assisted in forming what Robert Ref Field has called the class of cultural lookers."

Tradition of translation in India:

There was no tradition of translation in ancient India. Only few books were translated from non-Indian to Indian languages. The poets of the Bhakti period in India translated some poems but their intention was to translate ancient Indian knowledge and wisdom evident in different treatises through Sanskrit by applying in several other Indian languages. In the second half of the 17th century, Dara Shikoh translated Upanishads from Sanskrit into Persian. But it gained it's moment in the

British Colonial period. Translations from English to Indian languages in the subsequent years discloses Indian creative sensibility.

In India, the decades of the twentieth century witnessed a new upsurge in translation activities that were unbridled by colonial complexes and calculations but not politically innocent on all occasions. The Scenario in India may not compare favorably with its western and Latin American counterparts but it is certainly stronger than the situation in China, Arabian and South Asian countries like Indonesia among others.

Among a good number of reasons that may be adduced to this phenomenon are emergence of new crop of good writers in Indian languages, some concerted efforts by the Sahitya Academies and National Academy of letters in collaboration with other agencies. In this direction, entrance of some new publishing houses like Garutman, Namaste Books, Disha along with some international publishers like Penguin, Oxford and Macmillan that have published some good translations of Indian literary landmarks in English from various Indian languages to cater to the demand of non-Indian and Indian literature in different Indian languages.

Challenges in translation:

Translation has been practiced for a long time. But it was in the 1950's that it came to be accepted as a profession. With the founding of the International Federation of Translators, the full potential of translation began to be realized. Emphasis shifted from literary to nonliterary translation and from the translation of books to that of articles, papers, reports and documents. In the early translation, however the wider aspects of the translation were ignored, and little attention was paid to its relation to meaning thought and the language universals. The scope, range, quantity and significance of translation are now increasingly felt. As an independent discipline, it has proved to be a bridge between different peoples, and as a unifying medium, it has made literature written in diverse languages accessible. The value of translation in practical matters like diplomatic and commercial relations can hardly be exaggerated today.

In translation, it is always noted that no two languages are ever sufficiently similar to be considered representing the same social reality. All translations are motivated by different types of needs and urges of the community. If the T.L and S.L stand on the basis of equality, then the problems of translation are cultural and social. The translator, particularly operating in the colonial situation, becomes not only witness to the process of culture contact and confrontation, but also becomes on active critic and interpreter who intervenes in the process of cashing of values. He may want to define the linguistic mode of his language, literary tradition, artistic traditions and create the literary needs by providing new modes for perceiving reality

What is important is to discuss the problems arising out of the proper investigation of the process and product translation in terms of the interaction between the internal and external structures operating within and without the semiotic product – the work of art.

There are different kinds of problems like :-

1. Linguistic problems.
2. Cultural Problems
3. Idiomatic problems.
4. Dialectic problems.

Linguistic problems :

The process of translation is mainly a process of communication between different languages. AH.Smith maintained that "to translate is to change into another language, retaining as much of the sense as one can… basic loss of meaning is on a continuum between over translation and under translation."

While translating from one language to another language, there come conceptual gaps in response to the different communicative needs, significantly moulding linguistic perceptions of its members. The gaps may be either due to differences in extra linguistic reality or due to different language-specific linguistic mapping of the same extra linguistic reality. Both these present typical problems before the translator.

Language/linguistic system as a medium of articulation suffers from limitations, incompetence and inadequacies. The problem aggravates due to limited capacity of acquisition of the language system and further problematized at the level of use of this laboriously acquired and culturally inherited system.

As Sapir points out, language as a symbolic organization "not only refers to experience largely acquired without the help, but actually defines experience for its speakers". This fact, Sapir believed, would create definite mind set for the linguistic community.

Taking hints from Sapir, Whorf developed in due course categorization of nature to grammar of a language;" It is the grammatical background of our mother tongue, which includes not only our way of constructing propositions but the way we dissect nature and break up the flux of experience into objects and entities to construct propositions about... we cut up and organize the spread and flow of events as we do largely because, through our mother tongue we are parties to do so." Whorf, in his article on "The Relation of Habitual thought and Behavior of language" pays particular attention to important inter connections under scored by Sapir between language culture, and psychology and succinctly expressed in a passage approvingly quoted in the beginning of Whorf paper.

Although later scholars did not endorse **Sapir-Whorf's theory of linguistic relativity,** its basic tenets are not without relevance to us. If one's thoughts and language significantly affect and mould each other, we might be tempted to conclude that translation from one language to another would be virtually impossible.

Talking about the limits and problems of translatability.

Catford remarks:

"Translation fails-or un-translatability occurs - when it is impossible to build functionally relevant features of the situation into the contextual meaning of the TL text. Broadly speaking, the cases where this happens alls to two categories. Those where the difficulty is linguistic, and those where it is cultural."

So linguistic problems may be either due to differences in extra linguistic reality or due to different language specific linguistic mapping of the same extra linguistic reality. Both these present typical problems before the translator. The problem gets increased when the same form gives different meanings in different languages. For example 'Uphar' in Marathi signifies 'refreshment' but it means in Hindi ' a present. Similarly, the word 'Shiksha' signifies 'punishment' in one language and in another language it is understood as 'training'.

Cultural problems :-

The process of translation is mainly a process of communication between different languages. Modifying Dr. Johnson's definition of translation, A.H. Smith maintained that "to translate is to change into another language, retaining as much of the sense as one can."

Each act of translation, it is felt, involves some loss of the original meaning and this basic loss of meaning is on a continuum between over translation and under translation. Cultural anthropologists like Malinowski emphasized the socio – cultural significance of translation. To scholars like Roman Jacobson, however, "all translation is nothing less than an act of critical interpretation, an interpretation of verbal signs by means of signs in some other languages." To linguists, translation presupposes replacement of textual material at the various levels of language. J.C. Catford, for example, regards translation as the replacement of textual material in one language (SL) by equivalent textual material in another language (TL) central to Catford's approach is the nation of equivalence from SL (Source Language) to TL (Target Language).

Catford says:

"The central problem of translation practice is that of finding TL translation equivalents. A central task of translation theory is that of defining the nature and conditions of translation equivalence."

The theory of translation has developed from the purely linguistic approach of 1960 through the textual focus of the late 1970, to the culturally based orientation of today. It is held now that the process of translation should not be studied in isolation and that a translated text should be regarded as part of given situation against particular socio – cultural background. Translation is viewed by exponents of this approach as a way of establishing contacts between cultures. Language and culture being inextricably interwoven, the precisely an attempt to integrate elements of one culture into another.

"In effect, one does not translate languages, one translates cultures…. That it is possible to translate one language into another at all attests to the universalities in culture, to common vicissitudes of human life, and to the like capabilities of men throughout the earth, as well as to the inherent nature of language and the character of the communication process itself.

Idiomatic Problems:

The translator's task becomes even more troublesome when it is related with proverbs, idiomatic expressions and figures of speech. The idiomatic expression "Kicking the bucket" has got nothing to do with the bucket, and literal translation would only produce ridiculous results. This is also true of some well – known expressions from Hindi like 'Sone mein suhaga' 'and non mein kane raja' and so on. There are some idiomatic and proverbial expressions in Hindi and English which can be paired together and which, not withstanding differences in associations and exact nuances, express more of less similar sense

For example :- 'Honhar Virban ke hot cheekne pat' can be loosely rendered as coming events cast their shadows beforehand and 'chor chor mousera bhai' can be accepted as an equivalent of 'Birds of the same feather flock together'. But since proverbs and idioms are repositories of the cumulative inherited wisdom of the speech community, they cannot be translated easily. The pragmatic aspects of these expressions have got to be taken care of by the translator.

Dialectic problems

Roman Jakob Son rightly points out that "We distinguish three ways of interpreting a verbal sign it may be translated into other signs of the same language, into another language, or into another, non- verbal system of symbols"

Because of their undertones of connotative meanings translations of some words becomes still more problematic. A couple of examples will make it clear. Dove in Bengali is not a symbol of peace, it is equivalent of a cunning, unprincipled person who drives people out of their homes. The word 'dushta' in Bengali is the highest abuse and conveys for more than what it does in Hindi and other cognate languages. 'Raja' has two meanings in Orissa alone in and around Sambalpur it means 'a women worker' but in other dialects of Oriya it stands for 'change of loose coins'.

The translator therefore has to bear in mind that there are no exact synonyms even in the same language and its dialects and that a language is not merely a medium, through which experience is communicated something in-separable from the experience it communicates. Being a unique way of looking at undifferentiated reality, it invests it words with particular nuances.

To quote **Catford** once again, "The language we speak forces us to select and group elements of our experience of the world in ways it dictates. It provides a kind of grid, or series of grids, through which we see the world"

It is not easy for a translator to get equivalent word at all the levels. For both the words 'yesterday' and 'tomorrow' - the word 'Kal' is used in Hindi. Similarly, for the word 'meat' - the word 'Mams' is used in most of the languages in India whether it is edible or not. There are various names in English for the flesh of cow, sheep, boar & deer but in Indian languages do not have individual lexical items for them.

Problems while translating poetry: – All the problems mentioned in the earlier section are felt even more acutely in literary translations. Poetry is notorious for its unattainability. Frost says that what is lost in translation is poetry. As early as eighteenth century Denham wrote. 'The servile path thou nobly dost decline / of . tracing word for word, and line by line'. According to Matthew Arnold, the way to gain 'any sense of the power and charm' of the great masters is not through their translations but through the original poetry verse translation, he says,

'May give whatever of charm is in the soul and talent of the translator himself, but never the specific charm of the verse and poet translated"

The translator is not an enviable task. As Srinivasa Iyengar points out, 'Poetry by its very nature is untranslatable. Ideas can be translated form language to language, but poetry is the idea touched with the magic of phrase and incantory music. Competent translator can, however, lay the good broker between the poet and the reader, and surpassing the mere prose of statement can give intimations of the poet's sovereign utterance. Good translation can create trust and it can stimulate interest.

Translation need not be just a mere translation it can also be a transcription. Translators must bear in mind that the poet's total vision with his rolling, hypnotic, incantatory voice must find adequate expression in the translated version. The original work's rush and flow and its intricate music the translator must present in his translated verse the original's musical logic, symbolic, structure and emotional climaxes.

The translation of the original poem may be accurate but lacks the inherent power of the original and fails to evoke forcefully the suggested sense intended by the original poet. The translation of term like 'tapash' and 'Sakrajit' is rather pedestrian. Thus many of the finer points of the original are lost during the process of translation.

Although Goethe was profoundly moved by the German translation of kalidasa's masterpiece Abignana Sakuntala, the essential spirit of the original. Even Fitzgerald did not understand the Sufi spirit and mutilated some of the poems of the Rubaiyat of Omar Khayyam.

No translation can thus be regarded as the definitive version of the original. There is also no such thing as an ideal translation. Introducing his translation of Premchand's 'Godan', Gordon Roadermel aptly remarked. "It has seemed wise to let Premchand speak for himself as much as possible, leaving him a judge of what he wanted to say and how he wanted to say it".

It has been found that for an effective transmission of the 'spirit' of artistically motivated poems transcreation is the best means of translation, at its best, gets metamorphosed into transcreation.

Requirements to be a good translator:

A good translator is born not made in the sense that a translator should be endowed with certain in born talents and gifts. Translation is full of pitfalls and the translator not only avoid it adroitly, but overcomes the difficulty by delving into his store house of lexical and structural wealth and placing his hand exactly on the right item. This is a natural talent that can be made more efficient with training. It is a store – house of lexical and structural items and the wealth can be increased by study, practice and testing.

The translator should also have imagination much more than that of the average man. For one thing resource fullness is aided by imagination and for another transcreation demands imagination of the highest kind. Often when one comes across a passage of apparent un-translatability, imagination can help the translator out of the difficulty.

The first and most important qualification is mastery of two languages SL and TL. Besides mastery over two languages, he should possess mastery of the two cultures. This does not mean that we ignore the literatures of other countries. For Centuries only the great classic of various countries were being translated and preserved. Such translations help to break down barriers and bring mankind together, especially in its finer thoughts and sentiments literature is art and art aims at beauty and the translator has the double task of conveying the message as well as the beauty.

Faithfullness is the first law and so the translator should aim at a balance or compromise between beauty and fidelity. A skill that is most important for the translator, but also useful for most people in many professions, is the interpretive skill. It is so important in every field of activity that it should taught and fostered in students quite early in their educational career.

Issn No : 0391-6715

An Example of translation from the language Telugu to English .Images of the Telugu story is pasted here.

2. చెడిపోయిన మనిషి

కొడవటి గంటి కుటుంబరావు

'ప ట్టుదల ముందుపుట్టి తరువాత మా పార్వతీశం పుట్టాడు' అంటూండేది ఆయన తల్లి. ఒకసారి కాదు, ఒకరితో కాదు ః లక్షమందితో లక్షన్నరసార్లు.

పట్టుదల అన్నది పార్వతీశానికి బుద్ధి తెలిసినప్పటి నుంచి ఒక బిరుదన్న భావం ఏర్పడిపోయింది. లోకం నీకు రూపం ఇస్తుంది. నువ్వెలాటి వాడివని లోకం కోడై కూస్తే అలాటి వాడివిగానే తయారు కావటానికి నువు నీ జీవశక్తిని ధారపోస్తావు. మహాదాతలూ, మహావీరులూ చాలామంది ఆ విధంగా తయారైన వాళ్ళేనేమో? మహాకవులూ, మహామేధావులు మొదలైనవాళ్ళు మటుకు ఈ విధంగా తయారుకాలేదు. అందుకు 'కండీషనింగ్' ఒకటే చాలదు. మనిషిలో స్వతహాగా కొంత 'పిండి' ఉండాలి. అయినా మరొకరు మహాకవిఅనీ, మహామేధావిఅనీ, మహాపురుషుడనీ ఇతరులు అనుకునేట్టుగా కండీషనింగ్ జరుగవుచ్చు. జరుగూతూనే ఉన్నది కూడా.

మనకు ప్రస్తుతం కావలసింది పార్వతీశం పట్టుదల. అవును. చాలా దశాబ్ధాలుగా పార్వతీశం పట్టుదల లోక ప్రసిద్ధమయింది. పార్వతీశం జీవించిన చిన్న లోకంలోనే అనుకోండి. అచ్చంగా తల్లి యిచ్చిన కితాబువల్లనే పార్వతీశం పట్టుదల మనిషి అయినాడనుకో నవసరం లేదు. అతనిమేనమామ లిద్దరూ 'మొండివాళ్ళు' అనే కీర్తి తెచ్చుకున్నారు. వాళ్ళ మొండితనాన్నిపట్టుదల అని ముద్దుగా చెప్పుకునేవాళ్ళు లేకపోయారు.

తన యైబై అయిదేళ్ళ జీవితంలోనూ పార్వతీశం తన మొండితనాన్ని ఒక పతకంలాగా, అందరికీ కనిపించేటట్టు ధరించి తిరిగాడు. వీలయినచోట తన మాట నెగ్గించుకుని వీరుడనిపించుకున్నాడు. వీలుకానిచోట తన పంతం చెడకుండా దక్కించుకుని నష్టపోయి మహావీరుడనిపించుకున్నాడు - కనీసం తనకు తాను అనుకున్నాడు.

పైవాళ్ళదేమిటిలెండి! లోకులు పలుగాకులు? కొందరు పార్వతీశాన్ని మూర్ఖుడన్నారు. మరికొందరు శఠుడన్నారు. ఇంకా కొందరు రాక్షసుడూ, బండరాయి, కర్కోటకుడూ అని కూడా అన్నారు. పైవాళ్ళే కాదు, దగ్గిర వాళ్ళు కూడా తన అత్తవారిళ్ళతో కూడా పేచీ వచ్చి పార్వతీశం తన భార్యను ఒక కాలు శతాబ్ధం పాటు పుట్టింటి గడప తొక్కనివ్వకపోతే ఆ ఇల్లాలు తన భర్తను తన మనసులో కర్కోటకుడనే తిట్టుకున్నది.

పార్వతీశం కొడుకు లిద్దరూ తండ్రి మూలకంగా కత్తిమీద సాము చేసి, తండ్రికి అన్ని రకాల శాపనార్ధాలు పెట్టి చివరకు రెక్కలు రాగానే ఎగిరి చక్కా పోయారు.

పుష్కలంగా డబ్బుగలవాడై ఉంటే పార్వతీశం పట్టుదల నలుగురికీ సదరుగా కనిపించేది. రాణింపుకూ వచ్చేది, కాని చింతపండు వీశె బేడా అర్ధణాకు అమ్మిన రోజుల్లోనే పార్వతీశం బీదతనానికి కూత వేటు దూరంలో ఉంటూ వచ్చాడు. స్కూలు ఫైనల్‌దాకా చదివి టైపింగ్, షార్ట్‌హాండ్ పరీక్షల్లో జిల్లా కంతకు

పెద్ద మార్కు తెచ్చుకున్నాడు. ఆ ఏడే పదేళ్ళ పిల్లను పెళ్లాడి అత్తవారిచ్చిన కట్నంతో ఒక ఇన్‌స్టిట్యుట్ ప్రారంభించినాడు. దాన్ని నడుపుతూనే పెద్ద పరీక్షలు పాసై, టైపింగ్‌లో అసాధారణ శక్తి గలవాడనిపించుకున్నాడు.

'ఎట్లాగైనా పార్వతీశందే పట్టుదల అంటే!' అని చాలా మంది మెచ్చుకున్నారు.

పట్నంలో ఏదో పెద్ద కంపెనీవాళ్ళు స్టెనో కోసం ప్రకటన వేశారు. 'నీ కా ఉద్యోగం సునాయాసంగా దొరుకుతుంది' అని నలుగురూ ఉబ్బేసిన మీదట ఆ ఉద్యోగం కోసం అప్లయి చేశాడు. ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళాడు. దొరచెప్పిన డిక్టేషను తీసుకుని, ఒక్క తప్పులేకుండా టైపప్ చేసి ఇచ్చి, వెంటనే ఉద్యోగం సంపాదించాడు. నెల తిరగకుండానే దొరతో పోట్లాడి, ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి ఇంటికొచ్చేసాడు.

ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టమన్న వాళ్ళే ' మూర్ఖుడు' అన్నారు.

ఒక సిద్ధాంతానికి నిలబడిన వాడు తన సిద్ధాంతం ద్వారా లోకానికి మహోపకారం చెయ్యలేని వాడు అనేక మందికి హాని మాత్రమే చేస్తాడు. కాని అందుకు లక్ష్యపెట్టడు. పట్టుదల అన్నది కేవలము వ్యక్తిపరంగా ఉన్నప్పుడది లోకానికి చెయ్యగల మహాపకారమేమీ ఉండదు.

పార్వతీశం తన దగ్గిరవాళ్ళలో ఏ ఒక్కరికీ ఏనాడూ అవగింజంత సుఖాన్ని తన పట్టుదల ద్వారా కలిగించలేదు కానీ కష్టాలూ, మనఃక్లేశమూ పుష్కలంగా కలిగించాడు.

అసలు పార్వతీశం వంటి వాడి సెల్ఫ్ ఫుల్ఫిల్‌మెంట్ కు చుట్టు ప్రక్కల వాళ్ళు కష్టాలు పడటం అత్యవసరం కూడానూ, కల్లోలిత సముద్రం మధ్య ఉన్న కొండలోనే దాని నిశ్చలత్వం రుజువయేది.

పార్వతీశాన్ని భార్య వదిలిపేట్టి లోకాంతరాలకు వెళ్ళిపోయింది. అంతకుముందే కొడుకులు ఆయనను వదలిపెట్టి దేశాంతరాలకు అంటే ఆంధ్రప్రదేశాంతరాలకు - వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు తమ భార్యా బిడ్డలతో ఎట్లాకాపురం చేస్తున్నారో పార్వతీశానికి తెలీదు. వాళ్ళు బాగానే సంపాదించుకుంటున్నారని మాత్రం విన్నాడు. వాళ్ళు ఆయనకు ఏనాడూ ఎర్రని ఏగానీ పంపలేదు. పట్టుదలే ఒక పెట్టని అలంకారంగా గల పార్వతీశం వారిని ఒక రోలీ యాచించనూలేదు.

పట్టుదలే పెట్టని అలంకారంగాగల వాడిలోకూడా ఏమూలో మానవదౌర్బల్యం ఉంటుంది. పార్వతీశంలో అది కూతురిచుట్టూ గూడు కట్టుకుంది. తన చిన్నతనంలో తల్లిమీద ఉండిన మమకారమంతా కూతురి మీదికి తిప్పుకున్నాడాయన. కూతురికి 'వర్ధని' అన్ని తల్లిపేరే పెట్టుకున్నాడు.

వర్ధనని పార్వతీశం గారాబం చేసి చెడగొట్టాడనడం అతిశయోక్తి అవుతుంది. పార్వతీశం గుండెలో ఒకరిని గారాబం చేసేటంత 'చెమ్మ' ఏనాడూ లేదు. కాని తమ కొడుకులల్లే వర్ధని తనను ద్వేషించదనీ, తన పట్టుదలను గరవిస్తుందనీ నమ్మేడు. ఆ నమ్మకానికి విఘాతం కలిగేటట్టుగా వర్ధని వాక్కాయకర్మలేవీ ప్రదర్శింపలేదు.

వర్ధని స్కూలు ఫైనలు దాకా చదువుకున్నది. అప్పుడు పార్వతీశానికి ఆమె పెళ్ళిగురించి ఆలోచన వచ్చింది. ఎరిగున్న వాళ్ళను కొందరిని కదిపిచూశాడు. ఆడపిల్ల పెళ్ళి కట్నాలతో కూడుకున్నదని వాళ్ళన్నప్పుడు పార్వతీశానికి మండిపోయింది. కట్నాల విషయం తెలియక కాదు. తనను, పార్వతీశాన్ని కూడా కట్నాలివ్వమని సలహా ఇవ్వగల ధై ర్యసాహసాలు ఇతరుల కుండటం తల తీసేసినట్టనిపించింది.

"కట్నాలు తీసుకోకుండా పిల్లలను చేసుకుంటున్నవాళ్ళు బోలెడుమంది ఉన్నారు" అన్నాడు పార్వతీశం.

ఎక్కడున్నారు ? కాస్త చూపించి పుణ్యం కట్టుకోండి " అన్నారు. ఆయన హితైషులు.

నిజానికి పార్వతీశానికి కట్నం ధారపోసే సత్తాలేదు. పెళ్ళి ఖర్చులు - అవైనా తేలికలో పోయేటట్టుంటే భరించగలడు. ఆపైన ఆయనవల్ల కాదు. కాని ఆయన 'నా దగ్గిర లక్షరూపాయాలున్నా కట్నం పోసి నా కూతురికి మొగుణ్ణి తీసుకురావడం అవమానకరం!' అని తనను తాను నమ్మించుకుని అటు తరువాత అదే తన నియమం అయినట్లుగా ప్రవర్తించాడు.

చ చిత్రమేమిటంటే, వర్ధనికి కట్నాలు కోరని సంబంధాలు వచ్చాయి. 'కట్నం ఇవ్వను' అన్నతన నియమాన్ని అవహేళన చెయడానికి వచ్చినట్టుగా అవి వచ్చాయి. ఒకడు వయసు మళ్ళిన రెండో పెళ్ళివాడు. ఒకడు వయసు అంతగా మళ్ళని మూడో పెళ్ళివాడు. ఇంకొకడు పెళ్ళాంతోబాటు మామగారింట తిష్ఠవేసి రెండు పూటలా ఇంత తిండి పెడితే చాలునన్న వాడు.

"ఛీ ఛీ, ఇంతకన్నా నా కూతురు పెళ్ళి కాకుండా ఉండటం లక్ష రెట్లు మేలు" అన్నాడు. పార్వతీశం.

వర్ధని కూడా ఆ మాటే అన్నది. పార్వతీశం ఆశ్చర్యపడలేదు. 'ఎవరో ఒకణ్ణి పెళ్ళి చేసెయ్యి నాన్నా?' అని ఆమె అని వుంటే ఆయన నిర్ఘాంతపోయి వుండేవాడు.

వర్ధని అలా అనక, "నా పెళ్ళికోసం ఎందుకు హైరానపడుతున్నావు నాన్నా! ఓపిక వుంటే చదివించు" అన్నది.

"బాగా అన్నావే అమ్మాయ్! లేక పోతే ఏమిటి ?" అని పార్వతీశం తన కూతురిని కాలేజీలో చేర్పించాడు.

వర్ధని బియ్యే పాసయింది ట్రైయినింగు పొందింది. పంతులమ్మ ఉద్యోగం సంపాదించి తండ్రిని కూడా పోషిస్తూవచ్చింది.

ఒక ఏడాది పార్వతీశానికి నిశ్చింతగా గడిచింది. ఆతరువాత ఒక స్నేహితుడులాంటి శత్రువు ఆయన తలలో విషబీజం వేశాడు.

పార్వతీశానికి సహజ శత్రువులు కొందరు లేకపోలేదు - ప్రతి నియమవ్రతుడికీ కొందరు, శత్రువులు అనుకోకుండానే ఏర్పడుతారు. పార్వతీశం 'పట్టుదల' వల్ల ఆయన భార్యా, బిడ్డలూ వడినంత హింస ఇతరులు పడి ఉండక పోవచ్చుగాక, కాని దానివల్ల అవమానం పొందినవాళ్ళు చాలా మంది ఉన్నారు. అవమానం పొందటానికి ఎంత కావాలి ? నువు బాగుందన్నసినిమాగాని, పుస్తకంగాని మరొకడు ఏమీ బాగా లేదనీ, వట్టి చెత్త అనీ అంటే, నీకు చచ్చె అవమానం ! నా సలహా ఎంతో ఆప్యాయంగా ఇచ్చినది - నువు తోసిపారేస్తే నాకు తీరని అవమానం. పార్వతీశం తానెరిగిన వారికి దాదాపు అందరికీ ఇలాటి అవమానాలు చాలా చేశాడు. కాని వాళ్ళు తమ ఆగ్రహాన్నిపైకి చూపలేదు.

పైకి స్నేహంగాని ఉంటూ లోపల కసిని దాచుకున్నారు.

అటువంటి స్నేహితుడొకడు ఒకనాడు పార్వతీశం దగ్గరికి పని పెట్టుకుని వచ్చి, "మరేంలేదుగాని, ఇంతకాలమూ బతికి ఇంటి వెనక చచ్చాడన్నట్టు, నీ పౌరుషమంతా ఈనాడు మంట గలిసింది. ఈ

వృద్ధాప్యంలో భగవంతుడు నీకు ఏడుపు కూడా రాసి పెట్టినందుకు నాకు మహావిచారంగా ఉంటున్నది" అని వెళ్ళిపోవటానికి లేచాడు.

పార్వతీశానికి స్ట్రోక్ వచ్చినంత పని అయింది.

" ఉండు ! ఆగు ! ఏమిటి నువ్వనేది ? " అన్నాడాయన.

" ఎందుకు నా నోటి మీదుగా అనిపిస్తావు ?" అంటూ ఆ పెద్ద మనిషి, చూరుకు నిప్పంటించి ఆ ఛాయలు లేకుండా వెళ్ళి పోయే గృహదాహకుడిలాగా నిష్క్రమించాడు.

ఆ తరువాత పార్వతీశం నిజంగా పార్వతీశుడే అయిపోయి, ఆ గరళాన్ని తన కంఠంలోనే ఉంచుకుని, తన కుమార్తెను అతిశ్రద్ధగా గమనించసాగాడు. వెంటనే రుజువు దొరకలేదు.

"అసలు రుజువులెందకు ? ఆ మాధవయ్య ఉన్న మాటె చెప్పివుంటాడు. ఇంత అబద్ధం కల్పించి చెప్పడానికి వాడికెన్ని గుండెలు ?" అన్నది పార్వతీశం అహంకారం.

వర్ధని జీతం రెండు వందలు. అంతకుమించి ఆమె ఖర్చు చేస్తున్నట్టు కూడా కనిపించలేదు. లోకులు ఎంత నీచులంటే, ఒక ఆడ కూతురు శ్రమించి నాలుగురాళ్ళు తెచ్చుకుంటున్నా, ఒళ్ళమ్ముకు బతుకుతున్నదానికిందనే జమ కడతారు.

ఆ మాట అనుకుని తృప్తిపడ్డ రోజునే వర్ధని చాలా పొద్దుపోయి ఇంటికి వచ్చింది. ఇంటి ముందు కారు అగిన చప్పుడూ, మళ్ళీ కారు బయలు దేరి పోయిన చప్పుడూ కూడా పార్వతీశం విన్నాడు.

"చాలా పొద్దుపోయిందే. ఎవరో కారులో దింపినట్టున్నారు" అన్నాడు. పార్వతీశం కూతురితో ఆయన తన భావాల నేనాడూ దాచుకోలేదు. అది ఆత్మ విశ్వాసం లేనివాడు చేసేపని. అందుచేత ఆయన కంఠధ్వని, బోనులో నిలబడివున్న ముద్దాయిని ప్రాసిక్యూషను ప్లీడరు ప్రశ్నించేదిలాగా ఉన్నది.

"స్కూలునుంచి తిన్నగా ఒక పార్టీకి వెళ్ళాను. అక్కడ ఆలస్యమయింది. కారులో నన్ను దించినవాడు ఓవర్సీరు రామంగారు" అంటూ వర్ధని తన పని చూసుకోబోయింది.

"ఆగు! ఈ ఓవర్సీరుగార్ని నువ్వెట్టా ఎరుగుదువు? ఆయనకు, నువ్వు చెప్పే పార్టీకి ఏమిటి సంబంధం?" అని పార్వతీశం అడిగాడు.

" ఆ గొడవలన్నీ నీ కెందుకు నాన్నా?" అన్నది వర్ధని కొంచెం విసుగుగా.

పార్వతీశంగారికి నిగ్రహం బొత్తిగా పోయింది.

"ఎందుకు సంబంధం లేదూ! నాకిప్పుడు నువ్వు పెట్టే తిండితప్ప వేరే గతిలేదు. నేను పడుపుకూడు తింటున్నానని అదివరకే మాట పుట్టింది. మాట పుట్టటమేమిటి? నా మొహానే అంటున్నారు. నీలో నమ్మకం కొద్దీ ఇంతవరకు నిన్నేమీ అడగలేదు.

"నేను ఒళ్ళమ్ముకుని బతకటం లేదు. ఆ విషయంలో నిశ్చితంగా ఉండొచ్చు" అన్నది వర్ధని. కాని ఆమె మాటలో సౌమ్యం లేదు. కొంచెం సాహసమే ఉన్నది.

"ఏమైనా నువ్వు పెళ్ళి చేసుకొనడం తప్పనిసరని తోస్తోంది. లేకపోతే ఎవరినష్టం వచ్చినమాట వాళ్ళని చూస్తారు."

"అదివరకల్లే నా పెళ్ళి నీ సమస్య కాదు నా సమస్య."

"నువ్వు అడ్డమైన ఓవర్సీర్ల కార్లలోనూ తిరుగుతూంటే ఆ సమస్య ఎట్లా పరిష్కారం అవుతుంది?"

" దాన్ని గురించి నీ కెందుకు బెంగ? ఈ ఓవర్సీరుగారు నా మేలు కోరినవాడు. ఈయన అడ్డుపడకపోతే నా ఉద్యోగం నిలిచేదికాదు."

"తుమ్మితే ఊడే ముక్కులాంటి ఉద్యోగం ఎందకు చేస్తావు? నాకు దొరల కంపెనీలో తగిన చెడిపోయిన మనిషిమర్యాద దొరక్కపోటేసరికి రాజీనామా ఇచ్చి వచ్చేశాను. పౌరుషం లేని బతుకేం బతుకు?"

"ఇక్కడ పౌరుషం ప్రసక్తి ఏమీలేదు. రామంగారు నాకు మంచి స్నేహితుడు."

"ఓహో! మీ స్నేహం ఎంతదాకా వెళ్ళిందేం?"

వర్ధని తండ్రికి తగ్గ కూతురన్నట్లుగా "నీకెందుకు ఆరాలన్నీ ? నాకు మామగారివా! అత్తగారివా?" అన్నది రౌద్రంగా.

"ఇన్నేళ్ళూ నేను ఎవళ్ళో కూడా తెలియదన్నమాట ! తెలిస్తే అటువంటి లుచ్ఛా ప్రశ్న అడగవు."

తనస్వరూపం కూతురికి తెలిసి రావటానికిగాను పార్వతీశం ఆ ఇంట మరి భోజనం చెయ్యలేదు.

వర్ధని తండ్రిని పిలిచి చూసింది.

"అక్కర్లేదు - పడుపుకూడు!" అన్నాడు తండ్రి.

"పోనీ, హోటలు కూడు పనికివస్తుందేమో, డబ్బులున్నాయా?" అన్నది కూతురు. ఆమె తండ్రిని చాలా కాలం సహించింది. ఆమె ఓర్పుభొత్తిగా నశించింది.

తండ్రి కూతురుకేసి, మూడోకన్ను తెరిచిన శివుడల్లే చూశాడు.

వర్ధని భస్మం అయిపోలేదు.

మర్నాడల్లా పార్వతీశం తిండిలేక బాగా నీరసించిపోయాడు. ఆయన కెందుకోగాని, తాను దాదాపు నలభై ఏళ్ళక్రితం చేసిన మద్రాసు ప్రయాణం మనసులో తెగ మెదులుతున్నది. అది మంచి ఉద్యోగం. అప్పుడే ఎనభై రూపాయలిచ్చారు. ఇవాళ్ళ దాకా ఆ ఉద్యోగం ఉండేదే. ఎన్ని ఇంక్రిమెంట్లు వచ్చేవో! ఈ నాడు తన కూతురి మోచేతికింది నీళ్ళు తాగే పని ఉండకపోను. దొరల కంపెనీ, దొరల దృష్టిలో మన దేశం వాళ్ళు కాస్త సలీసుగానే ఉంటారు. ఈనాడు నాటుదొరలు తమ కిందివాళ్ళను మరీ కుక్కలల్లే చూస్తున్నారుట. తన తరువాత వచ్చిన స్టెనో దొరతోబాటు ఫారిన్ కూడా వెళ్ళాడని చెప్పుకున్నారు. వెళ్ళాడేమో మరి ?...

ఇదే ఆలోచనలు రోజల్లా బుర్రలో తిరగటానికీ, ఆ రాత్రి పార్వతీశం మద్రాసు మెయిలు ఎక్కడానికి ఏదో సంబంధం ఉండి ఉండవచ్చు. ఆయన మద్రాసుకని టిక్కెట్లు తీసుకోలేదు. ఆయన అసలు టిక్కెట్టే తీసుకోలేదు. తీసుకోవటానికి ఆయన జేబులో చిల్లిగవ్వలేదు. ఉన్న చిల్లర డబ్బులు తీసి బల్లమీదపెట్టి బయలుదేరాడు.

రైల్లో ఆయనను ఎవరూ టిక్కెట్టు అడగలేదు. రైలు పెట్టె శవాల గుట్టలతో నిండిన మాజీ యుద్ధ భూమిలాగున్నది. అందరూ రకరకాల భంగిమల్లో కూర్చుని నిద్రపోతున్నారు. పార్వతీశానికి కూర్చునేటందుకు చోటులేదు. ఎత్తుగా పేర్చి వున్నట్రంకు పెట్టెలకు చేరగిలబడి తడిమి కూర్చున్నాడు. ఆయనక్కూడా నిద్రపోవాలని ఉన్నది. మళ్ళీ ఎప్పటికీ లేవకుండా తన జన్మ ఆరిపోయింది. వర్ధనీ, వర్ధని ఇల్లూ జీవితమూ

ఏ జన్మకో సంబంధించినవి లాగున్నాయి. పార్వతీశం మనసు వాటి గురించి ఆలోచించ నిరాకరిస్తున్నది. ముందు నిద్రపోవాలి. ఏదో మత్తులాంటిది ముంచుకొస్తున్నది.

డాక్టర్ (మిస్ స్నేహలతారావు, ఆగబోతున్న మెయిలులో నుంచి బయటికి తొంగిచూస్తూ, తనకోసం స్టేషనుకు వచ్చిన ప్రభాకర్‌ను చూడగా నవ్వుతూ చెయ్యి ఊపింది.

ప్రభాకర్ జనాన్ని తోసుకుంటూ వచ్చి కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకి ఎక్కి రెండు చేతులా ఆమె చేతులను పట్టుకుని "ఫ్రెష్ ఫ్లవర్ లాగున్నావు, గుడ్ మార్నింగ్ కాదు, బ్యూటిపుల్ మార్నింగ్" అన్నాడు.

" కారు తెచ్చావా అన్నది డాక్టరు. "

" నడిచి వచ్చాననుకుంటున్నావా ? "

" పోర్టరును పిలు, లగేజ్ ఈ రెండు సామాన్లే "

పెట్టె బెడ్డింగూ పోర్టరు నెత్తికెత్తి. ఇద్దరూ ప్లాట్‌ఫారం వెంబడి నడవసాగారు. ఇంజనుకు దగ్గరలో ఉన్న బోగి దగ్గర గుంపు చేరింది.

" పూర్ ఫెలో !. . . ప్రాణం ఉందా ? వాళ్ళు వాళ్ళెవరూ లేరు. ఒంటరిగాడు...." ఇటువంటి మాటలు ఇంగ్లీషు, తమిళం, తెలుగు భాషలలో వినబడుతున్నాయి.

శవం లాగా రైలు పెట్టెలోంచి బయటికి చేర వేయబడుతున్న పార్వతీశాన్ని కళ్ళు చూడకపోతే డాక్టరు ఆగకపోయి ఉండును. కాని ఆయనను చూశాక డాక్టర్స్ ఇన్‌స్టింక్ట్ ఆమెను ఆపేసింది.

" నేను డాక్టర్ను చూడనివ్వండి! " అంటూ అమె జనాన్ని తోసుకొని పార్వతీశాన్ని చేరుకున్నది. పల్స్ చూసింది, శ్వాసచూసింది. కన్ను రెప్పలు ఎత్తి చూసింది.

ప్రక్కన ఉన్న ప్రభాకర్ " డర్గ్ ! " అని అడిగాడు.

" లేదు, తిండి లేక నీరసించినట్టున్నాడు. ఈయన్ను క్లీనిక్‌కు తీసుకుపోదాం. నీకభ్యంతరం లేకపోతే" అన్నది.

" ఓ, నో, నాటెటాల్!" అన్నాడు ప్రభాకర్.

ఆ విధంగా పార్వతీశం డాక్టర్ (మిస్) స్నేహలతారావు పేషంటయ్యాడు. ఆయన తేరుకోవటానికి గంటకంటె పట్టలేదు.

ఆయన కళ్ళు తెరవగానే డాక్టరు మొహం దగ్గరగా కనిపించి, ఎవరో దేవతా స్త్రీ అని, తాను చచ్చి స్వర్గం చేరుకున్నానని భ్రమ పుట్టుకొచ్చింది.

" ఇప్పుడెట్లా ఉన్నది ? అన్నదామె ఇంగ్లీషులో.

" బాగానే ఉన్నది. . . . . . మీరెవరు తల్లీ ?'.

" నేను డాక్టరును. మీరు భోంచేసి ఎన్నాళ్ళయింది?"

" ఎన్నాళ్ళా. . . ఏది . . . . ఇవాళ్టికి వారం? . . . అన్నట్టు నేను రైలెక్కానే. . . . ఇదేఊరు ?" అని అడక్కుండా మాట్లాడడం మొదలు పెట్టాడు పార్వతీశం.

" మీరు రైల్లో శోషొచ్చి పడిపోయారు. ఆ స్థితిలోనే మద్రాసు చేరారు. మా క్లినిక్కులో ఉన్నారిప్పుడు.

మీరు చూస్తే బీదగాకూడా లేరే ! తిండి లేకుండా ఎందుకుండవలసి వచ్చిందీ ?"

పార్వతీశం మొహం చిట్లించి, " అదంతా చాలా కథ ఉందిలే, అమ్మా దాన్ని గురించి నా కిప్పుడు జ్ఞాపకం చెయ్యకు" అన్నాడు.

" మీకు జబ్బేమీలేదు. కావాలంటే మధ్యాహ్నం మీరు కడుపునిండా తినెయ్యొచ్చు. దాని గురించి బెంగేలేదు. మీరసలు ఎక్కడకని రైలెక్కారు ? ఎక్కడికి పోతున్నారు? మీ దగ్గర డబ్బు గాని టికెట్టుగానీ లేదు. ఎవడో మీ జేబు కొట్టేసి ఉంటాడు.... మీరు తెలుసుకునే స్థితిలో లేరు" అన్నది. డాక్టరు.

" అదే అయుంటుంది. నేను పట్నానికనే బయలుదేరాను. పరిస్థితులవల్ల అందరూ రిటైరయే వయసులో నేను ఉద్యోగం కోసం బయలుదేరవలసి వచ్చింది"

డాక్టరు చాలాసేపు ఆలోచించి, " మద్రాసులో మీకెవరన్నా ఉంటే చెప్పండి. మిమ్మల్ని అక్కడికి చేరుస్తాను" అన్నది.

"మద్రాసులో నాకెవరూ లేరమ్మా ! ఏదో ఒక చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పించగలవా ? నా బరువు నీ మీద వేస్తున్నానుకోకు. ఒక మంచి సహాయం చేసిన వాళ్ళనే ఇంకోటి అడగబుద్ధవుతుంది" అన్నాడు పార్వతీశం.

" మీరు కాసేపు రెస్టు తీసుకోండి. నేను మళ్ళీవచ్చి సావకాశంగా మాట్లాడతాను" అని డాక్టరు తన పేషంట్సును చూడబోయింది.

ఆమె ఆ తర్వాత చాలా సేపటికి తిరిగి వచ్చి " మీ సంగతి ఒకరితో చెప్పాను. సాయంకాలం ఏదో ఒకటి తేలుతుంది. ప్రస్తుతం మా ఇంటికి పోదాం, పదండి" అన్నది.

పార్వతీశం లేచి, తేలిపో.యే కాళ్ళతో ఆమె వెంట వీధిలోకి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కాడు. టాక్సీ ఒక మైలు, మైలున్నర దూరం వెళ్ళాక ఒక ఇంటిముందు ఆగింది.

అది డాక్టరుండే ఇల్లు. చాలా సామాన్యమైన ఇల్లు. గేటు మీద చిన్న సైన్‌బోర్డుమీద " డాక్టర్ (మిస్) స్నేహలతారావు. ఎం.బి.బి.యస్. అని రాసి ఉంది. ఆ ఇంట్లో ఆమె తల్లీ, అన్నా కూడా ఉంటున్నట్టు పార్వతీశం అర్థం చేసుకున్నాడు. వాళ్ళు తెలుగువాళ్ళే.

ఇంటిముందు వసారాలో అయిదారు కుర్చీలున్నాయి. అందులో పడక కుర్చీ చూపించి, అందులో పడుకుని రెస్టుతీసుకోమన్నది డాక్టరు.

చాలాసేపు ఎవరూ పార్వతీశాన్ని పలకరించలేదు.

కాని లోపల జరిగే సంభాషణ అంతా ఆయనకు వినిపిస్తూనే ఉన్నది. చాలా ప్రేమాంతః కరణలు గల సంసారం అనిపించింది పార్వతీశానికి.

కొంతసేపయాక డాక్టరు అన్న కాబోలు ఇవతలికొచ్చి " స్నానం చేస్తారా బాబుగారూ? బాత్‌రూమ్ చూపిస్తాను..... అదుగో టవల్... సోప్, ఆ బట్టలు విడిచేయ్యండి నేను వేరే పంచా చొక్కా ఇస్తాను" అన్నాడు.

తనను చాలాకాలం ఎరిగున్నవాడిలాగా.

పార్వతీశం స్నానం చేశాడు. కాని తన బట్టలే వేసుకున్నాడు. స్నానంతో ముప్పాతిక బలం తిరిగి వచ్చింది. తరువాత టేబిల్ దగ్గిర కూర్చుని డాక్టరూ, ఆమె అన్నా, పార్వతీశమూ భోజనము చేశారు. డాక్టరు తల్లి వడ్డించింది. ఉప్పూ కారమూ చాలా మితంగా గల భోజనం,. కానీ పార్వతీశం నోటికి అమృతం లాగుంది.

భోజనం అయినాక వసారాలో మంచం ఒకటి వేయించి పార్వతీశాన్ని రెస్టు తీసుకోమన్నది. డాక్టరు పార్వతీశం బుర్ర మాత్రం రెస్టు తీసుకోలేదు. దాని కల్లోలంలో అది ఉండగానే ఆయన శరీరం కునుకుతీసింది.

సాయంకాలం నాలుగ్గంటల వేళ ప్రభాకర్ కారు తీసుకుని డాక్టరింటికి వచ్చాడు. అతను పార్వతీశాన్ని చూసి నవ్వుతూ " ఇప్పుడెల్లావుంది?" అని అడిగారు.

ప్రభాకర్‌ను మొట్టమొదటిసారి చూస్తున్న పార్వతీశం ఆశ్చర్యపోయి తప్పుచేసి దొరికిపోయిన వాడులాగా " ఏం? బాగానే ఉన్నానే! అన్నాడు. ప్రభాకర్ ఇంకొంచెం విశాలంగా నవ్వుతూ " ఈ ఉదయం మీరు ఏమంత బాగాలేరు" అన్నాడు ఇంగ్లీషులో.

తనతో ఇంత చొరవగా మాట్లాడే అధికారం ఈ మనిషి కెవ్వరిచ్చరనుకున్నాడు పార్వతీశం. ఆయనలోని అహంకారం క్షణంపాటు పడగ పైకెత్తి మళ్ళా దించేసుకున్నది. ఈ క్షణంలో తనకన్న నిస్సహాయుడు ప్రపంచంలో ఉండడు. వీళ్ళు మంచివాళ్ళు. తనను ఈ మాత్రమే పలకరిస్తున్నారు. తనలో ఈ రకమైన ఇంటరెస్టయినా తీసుకుంటున్నారు !

దారిలో ప్రభాకర్ పార్వతీశంతో "మీకు ఉద్యోగం అవసరమని విన్నాను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నా పర్సనల్ ఎకౌంట్స్ చూస్తూ ఉండొచ్చు మా ఇంట్లోనే. మీకో రూంకూడా ఇస్తాను! మిమ్మల్నెవరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యరు " అన్నాడు.

థాంక్స్ చెప్పాలని పార్వతీశానికి తెలుసు. కాని నోటంట ఆ మాట రాలేదు.

"మీ ఇష్టం. ఇప్పటినా స్థితిలో అదే పదివేలు" అన్నాడు ఆయన.

డాక్టరును క్లినిక్ దగ్గిర దించి ప్రభాకర్ పార్వతీశాన్ని తన ఇంటికి తీసుకుపోయాడు. అది పెద్దఇల్లు. చుట్టూ పెద్ద ఆవరణ ఉన్నది. తోటమాలి ఉన్నట్లున్నాడు. రకరకాల పూల మొక్కలు ఏపుగా పెరుగున్నాయి.

ఈ ప్రభాకరం ఎవడోగాని చాలా డబ్బున్నవాడే అనుకున్నాడు పార్వతీశం.

"మా ఇల్లు ఓ చిన్న రహదారి బంగళా. ఇక్కడ శాశ్వతంగా ఉండేది మా తోటమాలి, వంటవాడూ, ఒక క్లీనర్ కుర్రాడూనూ. నాకు కార్ల వ్యాపారం మొదలుకొని సిమెంటు పరిశ్రమదాకా అనేక వ్యాపారాల్లో షేర్లున్నాయి. కమ్యూనిస్టులు అధికారంలోకి వస్తే మొట్టమొదట ఉరితీసేది నాబోటివాళ్ళనే. నేను మీకేదో పెద్ద ఉపకారం చేస్తున్నానుకోవద్దు. డాక్టరు కోరితే నేనేదైనా చేస్తాను. ఈ మెట్లపక్క కింది గది మీరు

వాడుకోండి. మీకు నెలకొక వందరూపాయలు ఇస్తాను. మీ పరిస్థితినిబట్టి నెల జీతం మీకు ముందే ఇస్తూంటాను. మీరు ఏనాడు మానుకున్నా నేను అభ్యంతరం చెప్పను. ఎన్నాళ్ళున్నా నాకు అభ్యంతరం లేదు... ఈ గది అతిధులకోసం ఏర్పాటుచేసినగది. ఇందులో మంచం ఉన్నది. పక్కనే బాత్‌రూం కూడా ఉన్నది. మీకేమైనా ప్రత్యేక సదుపాయాలు కావాలంటే అడగండి, చేయిస్తాను" అని ప్రభాకర్ పార్వతీశానికి ఉన్న సంగతి చెప్పేశాడు, పది పది రూపాయల నోట్లు అందిస్తూ.

పార్వతీశానికి తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకుతున్నట్టనిపించింది. అతని మాటలు వింటుంటే, తాను పట్టుదల అలంకారంగా గల పార్వతీశం, ధర్మం పుచ్చుకుని ఉత్పుత్తి ఉద్యోగం చెయ్యటమా ? ఇటువంటి సూచన రెండు రోజుల క్రితం ఎవరన్నా చేసివుంటే తనకు ఎంత ఆవేశం వచ్చి ఉండేది ? కాని ఈ క్షణాన తనలో ఏ ఆవేశము లేదు. ఇది స్వయంకృతాపరాధం. తాను కూతురి ఇంటి నుండి వచ్చేటప్పుడు తను ఆవహించినదే తన జీవితానిక ఆఖరు ఆవేశం లాగుంది. యుద్ధాలకు స్వస్తి చెప్పడానికి యుద్ధం అన్నట్టుగా ఆవేశాలకు స్వస్తి చెప్పటానికి యుద్ధం అన్నట్టుగా ఆవేశాలకు స్వస్తి చెప్పటానికి తాను తెచ్చుకున్న ఆవేశం అది. ఇప్పడు తాను ఈ ప్రభాకర్ ఆశయం వద్దని అతని డబ్బును నిరాకరించి ఏమవుతాడు ? ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి. అయితే అటువంటి ఆలోచన పార్వతీశానికి ఏ కోశానా కలగటం లేదు.

అందుచేత ఆయన యాంత్రికంగా చెయ్యిచాచి, ప్రబాకర్ ఇచ్చిన డబ్బు తీసుకుని, అతను చూపిన గదిలో ప్రవేశించాడు. తోటమాలి వచ్చి గది తలుపు తెరచి, ఆ గది తాళం చెవి పార్వతీశం చేతిలో పెట్టాడు.

పార్వతీశం ఆ గదిలో ఉన్న కుర్చీలో కొంచెంసేపు చేరగిలబడి కూర్చుని, ఆలోచనలకు ఎరవేశాడు. కాని ఎంత సేపు గడిచినా ఒక్క చెప్పకోదగిన ఆలోచనా ఎరను కాదనలేదు. పార్వతీశం లేచి బయటకి వచ్చి, గది తలుపులు మూసి, తాళం వేసి, తాళంచెవి జేబులో పెట్టుకుని, తలకు కావలసిన బట్టలు కొనుక్కునేందుకు బయలుదేరాడు.

బయటకి వచ్చినాక ఆయనకు ఆడబ్బుతో ఎటైనా వెళ్ళిపోదామనే ఆలోచన కూడా వచ్చింది. కాని అది ఆయన తత్వానికి సరిపడలేదు. తనకింకా ఒక తత్వమంటూ ఉన్నందకు ఆయన ఆశ్చర్యపోయాడు. ఒక గంటసేపు రోడ్ల వెంట అటూ ఇటూ తిరిగి ఒక ఖాదీ భాండారం కనిపేస్త అందులోకి జొరబడి రెండు ఖద్దరు పంచలూ, రెంటు ఖద్దరు బుబ్బాలు కొనుక్కున్నాడు. ఆ దగ్గిరలోనే హోటలుంటే అందులో భోజనం చేసి తాపీగా ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

మంచంమీద పడుకుంటే ఎంతకూ నిద్రపట్టలేదు. కాస్త మత్తులాంటిది వచ్చి అంతలోనే పోయింది. దానికి కారణం బయట కారు హారన్ వినిపించటమూ, కారు లైట్లు కిటికి రెక్కలమీద జిగేలు మనటమూను.

ఇద్దరు, ముగ్గురు మనుషులు మాట్లాడుకుంటూ మెట్లకేసి వచ్చారు. గొంతులబట్టి డాక్టరు, ప్రభాకరూ అని పార్వతీశం పోల్చుకున్నాడు. మూడో గొంతు వినిపించలేదు. ఇద్దరూ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు అడుగల చప్పుడును బట్టి ఒకరి గమనాన్ని ఒకరు భంగం చేస్తున్నట్టు స్పష్టమయింది.

మహా గడ్డు పరిస్థితిలో ఆదుకున్న డాక్టరు మిస్సమ్మ ఏమంత నీతిగా బతుకుతున్న మనిషికాదు. రాత్రి పదిగంటల వేళ పరాయివాడి ఇంటికి వచ్చింది. అర్ధరాత్రి దాకా మళ్ళీ దిగిరాలేదు.

దిగివచ్చేటప్పుడు డాక్టరు మెట్లమీద విరగబడి నవ్విన పద్ధతీ, ప్రభాకర్ 'స్టాప్' అన్న పద్ధతీ చూస్తే వాళ్ళు బాగా తాగినట్లు కూడా పార్వతీశానికి అనుమానం కలిగింది. అటువంటి మనిషి దయా ధర్మాన్ని తాను స్వీకరిస్తున్నాడు !

నిజమే, ఈ డాక్టరు తన పరువు తీసెయ్యలేదు. ఆమె ప్రవర్తన తనను అంటదు. ఎందుచేత ? తానీ క్షణంలో సామాజిక వ్యక్తి కాదు గనక, తనకు ఏ అడ్రసూ లేదు గనుక తనకు మొదలు పరువే లేదు గనుక.

ఆమె ప్రవర్తనను శాసించేటందుకు తనకు ఏవిధమైన అధికారమూ లేదు. తన కూతురి మీద ఉన్నదని తాను అనుకున్నడు. అక్కడా తనకే అధికారమూ లేదేమో ? రేపు ఉదయం తాను వెళ్ళొస్తానని చెబితే డాక్టరు ఎంత మథనపడుతుందో, తాను వచ్చేసినందుకు వర్ధని కూడా అంతే మధనపడి ఉంటుంది. ఒక వేళ అంతకన్న ఒక పిసరు హెచ్చుగా బాధపడితే అది ఆమె మంచితనమే గాని, తనకు గల అధికారాన్ని నిదర్శనం మటుకుకాదు.

కారు బయలుదేరిన చప్పడయాక పార్వతీశానికి అకస్మాత్తుగా భయం పట్టుకున్నది. ప్రభాకర్ తాగివుండి ఆక్సిడెంట్ చేస్తే ? డాక్టరు కేదైనా ప్రమాదం జరిగితే ? డాక్టరుకు ప్రమాదం జరగటమనేది ఊహించుకుంటే ఆయనకేదో బాధ కలిగింది.

తిరిగి కారు క్షేమంగా కొంపకు చేరి చప్పడు విన్నాకగాని ఆయన మనసులోని ఆరాటం తగ్గలేదు. ఆ తరువాత నింపాదిగా నిద్రలోకి జారుకుంటూ డాక్టరు జీవితాన్ని ఊహించుకోవటానికి ప్రయత్నించి విఫలుడై , క్రమంగా గాడ నిద్రలో పడిపోయాడు పార్వతీశం.

మర్నాడు ఏడుగంటలకల్లా తన కాలకృత్యాలన్నీ తీర్చుకుని ప్రభాకర్ కోసం ఎదురుచూడసాగారు. ప్రభాకర్ డ్రెస్ చేసుకుని కిందికి దిగి వచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటింది.

" ఎక్కడికో ప్రయాణమయినట్టుందే? "అన్నాడు ప్రభాకర్, పార్వతీశం ధరించిన ఖద్దరు బట్టలకేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

" డాక్టరును ఒకసారి చూడాలి. నన్ను వాళ్ళక్లినిక్‌లో దింపగలరా ? " అన్నాడు పార్వతీశం.

"బై ఆల్ మీన్స్. . . రండి "

ప్రభాకర్ క్లినిక్‌లోకి రాలేదు. అతను క్లినిక్‌లోకి పేషెంటుగా తప్ప అడుగుపెట్టరాదని డాక్టరు శాసనం. ఆ సంగతి పార్వతీశానికి తెలీదు.

పార్వతీశాన్ని చూడగానే డాక్టరుగారు నవ్వి " ఎట్లా ఉన్నారు ? హోప్ యూ ఆర్ పర్‌ఫెక్ట్ లీ నార్మల్"

అన్నది.

" నేను బాగానే ఉన్నానమ్మా... పది నిమిషాలు నీకు తీరిక ఉంటే నా సొంత సోది కొంత చెప్పాలి!" అన్నాడు పార్వతీశం.

"చెప్పండి ప్రస్తుతం నేను బిజీగా లేను. ఇప్పడే పేషంట్ల నందరిని చూసి వచ్చాను. అన్నది డాక్టరు.

పార్వతీశం సంక్షిప్తంగా తన కథ అంతా చెప్పాడు. తన కూతురి గురించి చెప్పాడు.

" నాకు జీవితం అర్థం కాలేదను లేదా నేను కొంచెం పిగ్‌హెడ్ అను. ఒక పద్మవ్యూహం లాంటిదాన్లో చిక్కుకొని ఏం చెయ్యాలో తెలీని స్థితిలో పడ్డాను. నీ సలహా ఏమిటి? నేను నిజంగా మీ చారిటీ మీద బతకదగిన వాణ్ణి కాను. అది నా మనస్తత్వం కాదు " అని ఆయన తన కథ ముగించాడు.

" కాని, మనిషికి కొన్ని కట్టుబాట్లుండవద్దా ? ఒకరు చేసిన పనే అందరూ చేస్తే ఏమవుతుంది ? మనిషి వ్రప్తనను నిర్ణయించే గీటురాయి అది కాదా ? " అన్నాడు పార్వతీశం.

" ఎవరన్నారామాట ? అందరూ డాక్టర్లయితే ఏమవుతుందని నేననుకోలేదు. అందరూ టీచర్లయితే ఏమవుతుందని మీ అమ్మాయి అనుకోలేదు బహుశా మగవాడు ప్రభాకర్ లాగా బ్రహ్మచారిగా ఉండిపోతే సంఘానికెంత నష్టమో నా బోటిదీ, మీ అమ్మాయి బోటిదీ పెళ్ళి కాకుండా ఉండిపోతే అంతే నష్టం ఒకప్పుడెప్పుడో ప్రిమిటివ్ కమ్యూనిటీలలో అందరికి ఒకే నియమాలుండేవిట. ఈనాడు మనమింకా అదే మస్తత్వంతో జీవించడం చాలా హాస్యాస్పదం. మనిషి నుంచి మనిషికి సాధ్యమైనంత హెచ్చు ఉపకారమూ, సాధ్యమైనంత తక్కువ అపకారము జరిగేటట్టు చూసుకోవడమే సరిఅయిన ప్రవర్తన. మిగిలిన బూటకపు నీతి నియమాలను నమ్మకండి " అన్నది డాక్టరు.

ఆ మధ్యాహ్నం జనతాలో పార్వతీశం తిరిగు ప్రయాణమైనప్పుడు ఆన గొంతులో గరళం ఉండివున్న లక్షణాలేవీ లేవు.

Translated into English

ROTTEN MAN

Kodavatiganti Kutumba Rao

"First perseverance, and then my parvateesam born" used to say his mother, not one time, not with one, but lakhs of time with lakhs of people. Parvateesam feels that perseverance is the title for him from the time he began to think. Society gives a shape to you. In what manner the world call you, you keep your complete effort to change yourself in the same manner. Great sacrifiers and great heroes and many more might became in the same way. For that 'conditioning itself is not enough but should have potentiality.' But conditioning could make one think about others as great poet, great intellectual and great man. This is happening also.

Now we will know about the perseverance of Parvateesam. From ten Years, Parvateesam is known for his perseverance. Parvateesam may be living in a small world. It is not correct to say that his Perseverance mainly because of the books given by his mother. His two uncles are known for their stubbornness but there is no one to call their stubbornness as perseverance. During his fifty five years life, Parvateesam made stubbornness as Perseverance and made it a shield visible to all and roamed by adorning it. Whenever possible he used stubborn words and made all to call him a great knight. People called him in various ways. Some said Parvateesam as obstinate, some called him chatter box. Some other people called him as giant or demon, big stone, cruel man. Not only the above but relatives also remarked him.

Parvateesam got difference with his mother-in-law and not allowed his wife to her parent's house for twenty five years. His wife called him in herself as a cruel man. Because of Parvateesam, his sons did feets on the edge of knife, cursed their father, finally when they got wings they ran away from him. If he has plenty of money Parvateesam words seems natural to others and it may be useful. In his days tamarind seed could be sold
for half Anna. In that days itself, he was nearer to poverty. He studied tenth class, he got highest mark in typing and shorthand in district. Some year later, he married ten years girl and with the dowry given to him he started type institute. While continuing type institute, he attended higher examination and improved his knowledge in typing and became an extraordinary man in typing. "Perseverance means Parvateesam's perseverance" many people appreciated.

In town a big company advertised that they want steno for their company. "You get that job very easily" many people commented and he applied, attended the interview. He wrote dictation given by the head and typed it without any mistakes and got the job. Within one month, he quarrelled with head and came to house. Those who asked him to apply for job they were called as obstinate by him.

Parvateesam through his stubbornness has not done any good to his relations but has done bad to them and created self-feeling to them. A person who follows one philosophy and who could not do good to others could do only bad to others. But he is not bothered about it. Then the stubbornness which he called perseverance is only useful to him but not to the whole society. The people who are dwelling around Parvateesam should suffer because of his self-fulfilment. The calmness of the disturbed sea could be seen only between the two mountains.

Parvateesam wife left him and went away. Before his wife his sons also left him and went away to other place, that is outside of Andhra pradesh. He doesn't know how they are living with their wife and children. He heard that they are earning money well. They never send a single pie to Parvateesam. Parvateesam to whom perseverance served like an ornament, not able to expect a single pie from his sons. To whom perseverance served like

an ornament, also has some weakness. It constructed a nest around his daughter. Whatever affection he had on his mother, he turned it to his daughter. He named her Vardhini which was the name of his mother. It is not affirmative to say that he brought her up very liberally and spoiled her giving more freedom. He doesn't have the ability to bring her daughter up by giving full liberty. But he believes that his daughter respects him and she is not like her brothers. The other side Vardhani also never went against his words or do anything against his will. Vardhani passed upto tenth. Then Parvateesam had the thoughts of her marriage. He tried some of known person for marriage. A Girl marriage depends upon the dowry given to the bridegroom during the marriage. When they talk about dowry, his body burns like anything. He knows dowry is must but he feels that he hates the dareness of the people in giving suggestions to him to give dowry. 'Without taking dowry there are many people to marry her daughter;" said Parvateesam.

"Who are they? show us" asked his well-wishers.

Infact Parvateesam had no ability to give dowry. For marriage he could bare only little asset. Above it, he could not afford. Even if he had money, he feels it is insulting to give dowry in order to do marriage to his daughter. He thinks that it is his policy. Surprisingly, many matches came to Vardhani without wanting of dowry. The matches came as if they are laughing at the father who does not want to give dowry. One person is aged and second marriage. Another though young but third marriage. Another who want to settle with wife in father-in-laws house.

Parvateesam said "instead of doing marriage with the above persons, it is better not doing marriage."

Vardhani also said the same word. Parvateesam is not surprised. If she said to marry her to some one, he would have surprised. Without saying that she said "for my marriage why you get irritate, if you have the capacity send me for higher education".

"You said correctly my daughter, otherwise what is this? he said and joined her in the college." Vardhani passed B.A. She got trained and got teacher job and feeding the father.

One year completed without any other thoughts. Then one of his friendly enemy sprinkled a drop of poison in the heart of Parvateesam. Generally, Parvateesam had some enemies. A person who wanted to stand on his principles, surely forms few enemies.. Because of perseverance, his wife & children suffered a lot, and others also suffer similarly, but there are many people who felt insulted because of the perseverance of Parvateesam. How much is required to feel shame? The book liked by you or the picture liked by you is called by others as waste and rubbish, then you feel shame! If I give advice to you with affection, rejected by you, I get automatically the shame feeling. Parvateesam did such type of thing at almost all the people he know. But they didn't show their angry upon him directly. They all behaved friendly with him but they had developed aversion against him internally. One of such friend came to him intentionally and said to him, "nothing! Just like a man resided in a house for a long time but died in the back side of the house, your valourness had gone to ditch. God has written troubles on your forehead even at the old age. I am feeling sorry for it. " He tried to go away from him by rising emotions in him.

His comments almost created heart stroke to Parvateesam

"Remain! stop! what are you saying "questioned him. "Why are you asking me to tell with my mouth to you" poked with words and went away without any trace of him. Later Parvateesam really became God Parvateesam, kept poison in his neck , started to watch his daughter’s movement. He was unable to find any proof about his daughter. Infact why all these witness?. How dare to create false statement against her? said his stubbornness. Vardhani salary is two hundred rupees. She never seems to spend more money than her salary. People are mean, if any lady works and get money, they says that she gets money by selling her body.

He got satisfied by telling above words to himself. But the same day, Vardhani came late to house. He heard the sound of a car in front of her house, and the sound while it was going.
"Much time is over. Someone dropped, here by car. Isn't it? Said Parvateesam. He never hide his feelings before her daughter. The person who doesn't have self-confidence only hides the feelings. He raised his voice as if a lawyer is asking the question to a criminal who stood in court bone.
"I went to party directly from school. There happened late. The person who dropped me is Oversees Ramamgaru." said Vardhani and started her work. "Stop! How you know Oversees?" What is the connection between the party and Ramam? asked Parvateesam. "Why all those things to you father' said Vardhani. Parvateesam lost his temper. Why there is no relation? Now I have no other source to get food except your earning. Already I have the remark that I am eating food with daughter's money who was selling her body. People directly remarking it on my face. Because I trust you I don't ask you."
"I am not selling my body and living. You can have full confidence in that" said Vardhani. But that words are uttered with confidence and courage
"Whatever may be, it is better and compulsory to marry. Otherwise, people talk as they like."
My marriage is not your problem, it is mine." Said Vardhani
"How does your problem get solved if you roam with character less Oversees?"
"This Oversees is my well-wisher. If he has not supported me, I would have lost my job".
"If the job is like the nose which drops just for one sneeze, do not have that job. When I had no respect in the Lord's company, I resigned the job. Without out courage your life is not a life? "
"Here there is no question of courage or manliness, Raman is my good friend".
"Oh! then your friendship went to how much"
"why all these details to you?" Said angrily. "Have you not observed me all these years? You don't know who am I. If you knew, you might not asked me such a rubbish question" conveyed her feelings rigidly.
To make her know about his perseverance, Parvateesam has not taken meal in her daughter's house. Vardhani called her father.
"I don't want "- said Parvateesam
" Alright, hotel food is suitable to you I think. Do you have money?" questioned Vardhani.

She faced her father for a long time. Now she lost her temper. Parvateesam saw her daughter is in such away as if Lord Siva has opened his third eye. Next day, also, he did not take food, and become very weak. He began to remember the journey to Madras forty years back. Initially, they paid eighty rupees in those days. If he continued, it would have remained even today. Plenty of increment would have got by this time. Today he might not drink the water of her daughters. It is the lord's company, in the view of Lords, our country people are mean. Today people who are calling themselves as English treating the people more meanly and considering Indians like dogs. The steno who came next to him went to foreign along with his Lord' many said. It might be...
There might be some relation between his past thoughts and so climbed Madras train. He has not purchased ticket to Madras. He has not taken ticket at all. He does not have single pie in his pocket to take ticket. Whatever the coins he had, he kept it on the bench and came.
In train no one asked him to show ticket. Train carriage is like the little field that filled with dead bodies. All the people sleeping in different postures. There is no place for Parvateesam to sit. He touched and sat on the trunk which was highly spread in the carriage. He wants to sleep, not to wake up again. My life light put off. Vardhani, Vardhani house, her life seems to him related to his previous life. Parvateesam mind has rejected to think all that. Some drowsiness has occupied his mind.

* * *

Dr.Miss Snehalatha Rao was peeping outside the window, waved her hands with laugh to Prabhakar who came to station to receive her from train. Prabhakar pushed the people aside climbed the compartment, took her two hands into his hands and said "You seems like fresh flower Not good morning, but beautiful morning."

"Brought the car" asked the doctor.

"Do you mean that I came by walk"

"Call the porter. Only two luggage."

"Both started walking on platform, by keeping the trunk and bed on the head of the porter"

In the meantime some people gathered near the compartment

"Poor fellow!... is he alive? No relatives to him, only one fellow" such type of words heard in Telugu, English, Tamil and Hindi.

"I am doctor! " saying that she pushed the people aside to reach Parvateesam.

The body of Parvateesam was on floor like deceased.

Doctor's instinct made her stop there.

“I am doctor! Let me see" saying that she pushed aside the surrounded people and came near to Parvateesam. She checked the pulse, breath of him, lifted his eyebrows and checked his eyes.

'Is he drugged' asked Prabhakar.'

"No, he became weak may be because of not having the food. We take him to the clinic if you don't mind' said the doctor

“Oh, no, not at all!” conveyed Prabhakar.

In such away, Parvateesam became patient to Dr.Miss Snehalatha Rao". It didn't take more than one hour to recover.

When he opened his eyes, he had seen the face of the doctor and had illusion that he was in heaven and the doctor was an angel.

She asked in English 'How is he now?

"I am O.K. Who are you Madam"

"I am the doctor. How many days before you had a meal?"

"How many days? ... nearly a week. When I got up the train. Which place it is?” without waiting for answer he began to talk.

"You fell unconscious in the train. In that condition only you reached Madras. Now you are in my clinic. You are not looking poor also! Why have you not taken meal?"

Parvateesam face changed, “That is a big story, and Madam please don't ask all those things and make me remember.”

“You are not having any disease. If you want, you can eat from this afternoon. For that you need not worry. Where are you going? You neither have money nor the ticket. Some person might have stolen your purse...maybe you are not in a position to know it' said the doctor.

"Yes, it might be happened, when I had started to come to town. Because of the circumstances, I was searching for the job in this retirement age" said Parvateesam.

Doctor did not respond for a long time then questioned, “Do you have any relatives in Madras, tell me, I will send you to them" said the lady doctor.

"I don't have any one in Madras! Can you provide any small job for me? Don't think I keep my problems on your shoulders. Anyone would ask the help of those who do good to others" said Parvateesam.

"Take rest for some time; I speak you again with you leisurely" said doctor and went to see her patients.

After a long time she returned back " I said about you to one person. It would be solved by this evening. At present we would go to my house" Said the doctor.

Parvateesam stood and followed her. With staggering legs, he entered the street along with the doctor. He climbed taxi. Taxi moved one mile, and stopped before the house. It is the house of the doctor. Very simple house. There is a sign board on which it is written Dr.Snehalatha Rao, M.B.B.S. Her mother and brother stays along with her. Parvateesam could understand. They are Telugu people. In the Varanda of the house, there are five or six chairs. She showed one easy chair, asked him to take rest. No one called Parvateesam for a long time. But he could hear the dialogues of those. Parvateesam thought that the family is very affectionate and kind family. After few minutes Doctor's brother came out and asked Parvateesam whether he had taken bath?

"I show the bathroom ... take towel and soap. Leave that clothes, I bring the other shirt and Dhothi for you." said as if he knows Parvateesam for many days.

Parvateesam had his bath but he wore the same clothes. After the bath, doctor & her brother, Parvateesam had lunch. Doctor's mother served the food to all. Limit Salt and chilly are used; but for Parvateesam it was like elixir. After completion of the meal, doctor arranged a cot in Varandah for Parvateesam and asked him to take rest; with full of thoughts in his brain, he slowly went into sleep. Prabhakar came to doctor at 4 p.m. He saw Parvateesam and questioned; "how is his health;"

Parvateesam has seen Prabhakar for the first time but felt as if he had done wrong and was caught by him. Prabhakar questioned him "are you all right?"

His stubborness questioned him "who had given him freedom to ask?"

At that movement he is the most helpless person in the world. So he felt happy atleast they are talking with him.

On the way, Prabhakar said to Parvateesam "I came to know that you need the job. If you don't mind you can see my personel accounts. I arrange one room in my house! No one disturb you"

Parvateesam wants to convey thanks but unable to utter the word. "Your wish. At this present condition it is more than ten thousand".

Prabhakar dropped the doctor near the clinic and took Parvateesam to his house. It is a very big house, around the house there is a big place. May be Gardener is there. Different plants are grown. Pravateesam considered Prabhakar as a rich man.

"My house is a small traveller's inn. Here the permanent people are the gardener, cook, car cleaner. I have the car industry to cement industry. I have shares in different business. If communist comes to power, they will hang people like me. Don't think I am doing well for you. If the doctor ask me, I am ready to do anything. You can use the room which is besides the steps. I give 100 rupees per month. Depending upon your necessity, I give salary early to you. I never keep any objection for you, you can go away from the job on your wish. If you want to remain more days, I won't put any objection. This room is provided for guests only. A cot is in the room. Bathroom is also aside. If you want any special facilities, I would arrange it". said Prabhakar to Parvateesam and ready to give ten rupees to Parvateesam.

Parvateesam felt as if the scorpions and insects crawling on him. When he had heard the words, he felt that person who adored with Perseverance, now taking from others. If anybody would have told him these words before two days, he would have got angry. But now he is not angry at all. This is all self-imposed punishment. The angry he showed on his daughter is the final one. It is as if to stop the war, war is done, he got angry on his daughter to get rid of that angriness. If he rejects the shelter and the money given by Prabhakar than what happens to him. He must commit suicide. So now he isn't is not getting such type of thoughts. So mechanically he stretched his hand to take money, took it and went to the room which was given to him. Gardener opened the room and gave the keys of that room to Parvateesam.

Parvateesam sat on a chair for few minutes, and was on his thoughts again. Much of his time passed, but no worthy idea came to his mind. Parvateesam stood up from the chair,

came out, closed the room, locked it, kept it in his pocket and went outside to buy some clothes.

After coming out, he got the idea to go somewhere with the money. But it is against his philosophy. He himself surprised that he still had some philosophy. He roamed on the streets for few minutes and went to the handloom shop. He bought two dhothis, and two shirts. He has his meal in the nearby hotel and came to his room. He laid on the cot, but unable to sleep. He felt drowsy but soon it left because of the car horn sound and the light rays fall on the windows. Two or three persons talking and coming near to the steps.

Parvateesam identified one as a doctor and the other as a Prabhakar. Both climbed the steps and went upstairs. According the sound, he felt both are disturbing their way. The lady who had helped him when he was in need is not honest lady. Night 10'0 clock, she came to unrelated man. Till mid night, she did not come out of the room.

When they are getting down, doctor, laughed loudly, Prabhakar said 'stop'. It all seems as if they drank. Parvateesam felt badly for taking something from such kind of person.

Indeed, this doctor never made me feel shame, her character is nothing to me. Why to feel bad? Currently, I have no address, Infact, I have no respect in this society. I have no authority to control her behaviour. I thought I have authority on my daughter but there itself I have no authority. If I say the doctor, I will go tomorrow, doctor may feel, in the same way, Vardhani might have been felt. If she feels more than doctor, it is only her goodness but not the proof for authority upon her.

Suddenly Parvateesam got fear when the car started. Prabhakar is in intoxicated mood, he will do an accident. If anything happens to doctor, he tried to imagine the life, but failed in thinking, and went to sleep. Until he heard the car sound of Prabhakar, fear not stopped in him. Next day morning, he woke at 7'0 clock, completed his work and dressed, waiting for Prabhakar's arrival. Prabhakar dressed and came down at about 9'0 clck.

"It seems you are ready to go somewhere" said Prabhakar, seeing surprisingly at Pravateesam who wore Khadhar clothes." I want to see the doctor. Can you please drop me near doctor's clinic?

"By all means.... come," said Prabhakar

Prabhakar did not enter the clinic. He should enter the clinic only like a patient. Parvateesam does not know about it. Doctor smiled when she saw Parvateesam and questioned him 'How are you?. Hope you are perfectly normal?"

“I am alright. If you have the time, I want to tell my own matter."

“Please tell. I am not busy at present. I have seen all the patients.” said the doctor. Parvateesam told the whole story of his. He said about his daughter. "You may say that I am not able to understand the life or I am foolish. But I am involved in visual circumstances and do not know how to solve it. What is your advice?. In fact I am n't the man to live up on charity. It is not my philosophy." He completed the story.

"Go to your daughter. Let her live according to her own wish.”

In your opinion, woman must marry, live like a house wife, as a mother. You can’t change her life according to your wish, can you? Why do you interfere in her affairs.?

"But there should be some limit. If the same work is done by all what happens said Parvateesam.

"Who said all these? I didn't think what happen if all people are doctors, your daughter would never think what happens if all are teachers.”

Perhaps like Prabhakar if man remains bachelor, how much loss it will be to the society, like wise, the same loss will be if I and your daughter remains unmarried. In olden days, there may be same limitations for all. still if we live in the same manner, it will be laughing stock. Man to man should get more help creating less problems. Make it as the best policy and don’t believe the rest of false morals and limitations" said the doctor.

The same afternoon he returned to his place in the Janata Express without having any poison in his neck.

Specific problems located from the story

Some linguistic Problem and Idiomatic problems connected with the story

The translator has to face more problems when he has to translate proverbs, idiomatic expressions and figures of speech. Word to word translation is easy in the case of nouns and verbs but when it comes to qualities, one has to translate adjectives and adverbs thinking of strategies other than one to one correspondence. It is also not possible to have a true translation of phrases and idioms from one language to another language.
We can have some sentences of Telugu words written in English alphabets as an example from the story 'Chedipoina Manishi' translated above with the name 'Rotten Man'

1. Pourusham leini bathuku emi bathuku – translated as 'without courage life is not a life'
2. Moodokanu therichina sivudalei choosadu – Thandri koothuru kesi choosadu Translated as 'Father saw her daughter in such a way as if lord Siva opened his third eye.'
3. Eenadu thana mochethikinda neeluthagei paniundakapoonu – translated as 'Today he might not drink the water of her daughters'.

It is not possible and proper to have word to word translation of the above sentences. It is not possible to have the true translation of the title itself. For the title 'Chedipooina Manishi' we can choose the words like bad, Rotten, spoiled etc. The title I kept for it is 'Rotten Man'. But this is not the appropriate word for it. It is only near meaning. The exact meaning of the word Rotten in Telugu is 'Kullipoina'

In the same way, it is not possible to have the true translation of the word 'Paurusham' which is in the first sentence. The word in English for ¨'Pourusham' (Telugu words written in English letters) can be courage, manliness, effort, a resolution. These words are only very near meaning but not the exact. The second sentence 'Moodokanu therichina sivuduvalei choosadu' (Telugu words written in English letters) is an idiom in Telugu. We cannot have a word to word translation of an idiom only meaning be conveyed. In the same manner the third sentence 'Eenadu thana mochethikinda neeluthagei paniundakapoonu' (Telugu words written in English letters)

In Idiomatic translation message of the original is faithfully conveyed, but nuances of the meaning is lost. Idioms and phrases in the source language not freely used in the target language

Cultural problem or traditional problem:

Language and life of human race goes hand in hand with each other. Tradition of the soil merges with the usage of language. So, it is difficult to understand certain usages or terms devoicing of its tradition. When the translator faces this problem the connotative meaning of these terms are not conveyed properly. The target language reader suffers in obtaining the same sense of the source language reader and the translation proves to be invalid. The text is to be studied as a part of socio cultural set up. Translation is not merely code switching. An unalloyed trans-coding may result in cross cultural confusion.

In India, many people believe that a lady should get marry, she must have a children and she should live like house wife and the gent go outside to earn money inorder to feed his family. This is the way of living and it is the culture in India. Even in western countries gent play the main rule but lady also has freedom to do anything. So it is difficult to bring cultural equivalence. While translating from source language to target language.

As the story reveals the Indian culture, it is also difficult to search the equalent words that are related to the culture.

Conclusion: Translation is a complex, painstaking, and demanding task, Translator has to be ambidextrous or even multi dexterous. He has to operate carefully under greater constraints than the original writer who enjoys freedom in creating his own story and phrases. A translator has less choice than that of the original author. He has to mould his write-up according to the situations and conditions that the original writing is based. A good translator is he who can communicate the meaning of the original writing with no omissions and removals.

Bibliography

Primary Source
Kodavati Kutumbarao, Telugu short story – “Chedipoina Manishi’

A.H. Smith (ed), *Aspects of Translation,* London: Secker & Warburg, 1958,p.vii
Barthes, Roland.1979. *From Work to Text*. Textual Stategies. Ithaca New York: Cornell Up
Cassagrande, J.B.1954. *The ends of Translation*. International Journal of American Linguistics 20.4. 335-340.
Edward Sapir, “The Status of Linguistics as a Science”, in D.G.Mandelbaum (ed), Selected Writings of Edward Sapir on Language, Culture and Personality, Berkeley/Los Angeles: University of California Press, 1949, p. 578
J. C.Catford, *A Linguistic Theory of Translation*, London: OUP, 1965, P.20